

1. ידידות ומסירות

מה נפלא היה יחסם אלינו של כל הידידים הטובים האלו, כיניהם היו מכרים מן העבר, והיו חדשים שהגוודענו להם זה עתה, וכמה גדולה המחויבות וההתמסרות שבהן עשו כל זאת אמעננו!

מסירות זו הקלה מעלינו את משא הצרות בהחלט, בעלי לא סבלו מהידידות

בשבת, כשהיו חופשיים מעבודתם, היו רבים מהם נחיצים להקינו. צעירים, מבוגרים, גברים ונשים. כל אחד מהם הביא עמו רוח כה אחיג' של ידידות נאמנה, אותה הכזשנו אז, ואוהה אני זוכרת עד היום הזה.

כל דבר שנצקקנו לו, החוצרים הטובים והיקרים ביותר, כאלה שגם המוסקבה לא היו בהישג ידם של הכל, אלא של המיוחסים בלבד, הכל הם סיפקו לנו. במחילה עשו זאת מתוך מחשבה שיהיה בכך כדי להציל את בעלי ולרפאותו ממחלתו. לאחר-מכן, ככל שהגברנו הדברים, עשו זאת פשוט כדי לזכות או להנחיש טוב יותר.

הפרופסור, שהגיע להקד את בעלי פעם נוספת, הורה לו לשבת זמן רב יותר במרפסת, באוויר הצח. היה צורך איפוא להציה שם מיטה.

בעיר שרר מחסור כבד במיטות, ובהג' משפחות בנות שש-שבע נפשות, העשירות שבהן, היו לא יותר משתיים-שלוש מיטות.

ועם זאת עוד באותו יום שבו הורה על כך הפרופסור, בגוף מספר שעות, הופיעו בחצרי בייגנו ארבע מיטות! אין אי כל מושג מניין הובאו המיטות, שכן אקנת מיטות לא היה היכן. ניסינו איפוא להשכיבו בכל פעם המיטה אחת, במקווה שמיטה זו גהיה או נוחה יותר.

מחצה בפני-עצמו היה הדבר שבה נישאו המיטות בדמיון. לא היו עגלות אהובות בהן את המיטות, ומספר אנשים הגחלפו בנשיאת המיטות, כשהם נושאים משא כבד על כגפיהם.

כשנסעתי משם החייתי את נפשוניתן של מספר משפחות באמצעות מיטות אלה. השאגתי אותן עבור אנשים חולים שנאלצו עד אז אישון על הקרקע האמה.

2. פרשה ושמה חנק עולף

השאלה צה כבר לא היה ביכולתו של העלוי לאכול את כל סוגי המצות.

העלוי נצח בכל מאורדו אהבתיא מחמאגו. אילו היה מקביל, היה יכול אמוג אפי רוחו. מאבד צאג, הוא נאה שאנשים רבים רוצים בהחמאגו, ואומרים שנכחמוג חיוניג אהם ושהם נצקקים אהשפאגו. השל כל סיבוג אלו אילף העלוי אג עצמו אלשוג כל פעולה שהיגה עשויה אסייע ארפואגו.

הדופא הורה אהעלוי לאכול חנק עולף. שם היגה זו העיה של מחש: קנייג העולף, הבאגו אל השומט, ולאחר מכן הבישול, כל אחד מאלו היה מלאכה שלמה.

ה. רבינוק עשה בעצמו אג כל הדיוש, והביא אלינו אג העולף כשהוא מוכן. כדי אלכג מקביגו אל ביגנו היה צורך לעבור גשג ולעלות במעלה הה, אך הוא לא החסיר יוג אחד מאבוא אל ביגנו פעמיים ואפעמים שולש, כשהוא עוצה אג ביגנו השעה אחג-שגיים אחר מצוג האילה.

לאחר שהיה מקביא אג העולף היה צורך אחמס אוגו, ולעגים קרובוג לא היו ברשוגנו גפרורים כדי אהעלות באמצעות אש בכירה שעמדה במצרי הביג.

העיה זו של מחסור בגפרורים לא היגה רק אצלנו. במקרה כזה היו אוקמים דלף עיגון, מקולגל בצוגת מצוצרה, מוצים אג הרחוב אביג מי מהשכנים שהיו ברשוגו גפרורים, מדאיקים שם אג הנייג, נצים במצרה עס הנייר הבודד במהירות רבה כדי שלא יכבה בדך, ובאמצעות אש זו מעלים אש בכירה. אחמג עשה כך השכן עצמו, והגיע אלינו לאוגה מטרה כשהידו דלף עיגון. זהו עניין קל-עך, אך כוונתי היא לגאג אג הגנאים שבהם חיינו שם.

גם צאג עשה אוגו הידשע, כשהיה מקביא אג הסיגר ובו העולף. לאחר מכן היה מגיישה איד העלוי כדי אהאכילו אג המרק. הוא עשה צאג באהבה כה גדולה! העלוי נאה כמה נמג-רוח גורס הוא אהידשע עס כל כלף שהוא אוכל, ואכן אכל אג המרק, אבא הדבר היה כבר קשה לו מאוד.